

[Inger Gautier Schmit.]

opdragende Arbejde. Man har ment derigennem at faa en uvildig Forsamling til at bedømme disse Forhold, men jeg tror alligevel, det havde været heldigt, om der i denne lille Kommission havde været en Repræsentant for de store Opdragelseshjem; thi ved at læse Kommissionsbetænkningen igennem kan man ikke undgaa at faa et Indtryk af, at Kommissionen, hvor velmenende den end var over for Opgaven, dog alligevel ikke var i den nøjeste og inderligste Kontakt med det Liv, der leves, og den Virksomhed, der øves rundt omkring paa vore mange Børne- og Opdragelseshjem.

Konklusionen af sit Arbejde udtrykker Kommissionen gennem følgende Resumé — jeg beder om den højtærede Formands Tilsladelse til at citere:

„Udvalget skal som Resultat af sine Overvejelser konkludere i, at de offentlig fremførte Angreb paa Børne- og Aandsvageforsorgen i det store og hele har været uberettigede, men at man ikke kan frakende den fremsatte Kritik enhver Berettigelse.“

Maa jeg lige i denne Forbindelse ganske kort udtale, at jeg finder det uheldigt, at man efterhaanden er kommet ind paa næsten ved enhver Lejlighed at tale om Børne- og Aandsvageforsorg i samme Aandedræt. Jeg finder det uheldigt, fordi der let nedfælder sig i Befolkningens Bevidsthed en vis Forestilling om, at disse to Ting har noget med hinanden at gøre, hvad de stort set aldeles ikke har. Jeg vilde derfor gerne, at Børneforsorgen blev opfattet som en Sag helt for sig, der ikke har noget med Aandsvageforsorgen at gøre, ud over at der selvfølgelig ogsaa inden for Børneforsorgen kan forekomme Tilfælde, hvor Børn er aandssvage og derfor maa overgaa til Aandsvagevæsenet, ligesom der i private Hjem med sunde Børn kan være et enkelt Barn, som maa gaa over til Aandsvageforsorgen. Dette var en Indskudsbemærkning, fordi jeg finder det uheldigt, at man meget tit tager de to Gloser, Børneforsorg og Aandsvageforsorg, samtidig i Munden. Det er to vidt forskellige Ting, som har to vidt forskellige Opgaver og absolut ikke i den almindelige Bevidsthed maa blandes sammen.

Kommissionen kom altsaa efter sin meget omhyggelige Gennemgang af Forholdene til det Resultat, at det i det store og hele havde været uberettiget at rejse Anklage og Kritik mod Arbejdet. Dog kan man ikke frakende denne Kritik enhver Berettigelse, siger Kommissionen, og Kri-

tiken samler sig om visse Punkter, hvor Kommissionen altsaa mener der bør ske Ændringer. Disse angaar tre Omraader. For det første mener man ikke, at Tilsynet har været tilstrækkelig effektivt; for det andet mener man, at de økonomiske Forhold, hvorunder Børneforsorgen arbejder, ikke har været tilstrækkelig gode; og for det tredje, at den nugældende Aandssvage-lovgivning ikke frembyder tilstrækkelig Sikkerhed for, at Aandssvageforsorgen udøves fuldt forsvarligt, ligesom den administrative Opbygning paa disse Punkter har været mindre hensigtsmæssig. Jeg skal foreløbig væsentlig holde mig til disse Indsigelser over for Børneforsorgen.

Kommissionen mener altsaa, at det Tilsyn, der har været ført med disse mange Hjem Landet over, ikke har været tilstrækkelig effektivt. Som bekendt har vi Overinspektionen for Børneforsorgen, som er et Mellemed mellem Hjemmene og Socialministeriet, og herfra sendes de Inspektører rundt, som har Tilsyn med de mange forskellige Hjem, ligesom Overinspektøren ogsaa personlig aflægger Besøg paa Hjemmene. Nu mener Kommissionen, at dette Tilsyn ikke har virket tilstrækkelig effektivt, og at der ikke er nogen rigtig stærk og inderlig Forbindelse imellem Børneværnet paa det Sted, hvor Børnehjemmet eller Opdragelsesanstalten ligger, og det anbringende Børneværn, og den mener derfor, at en heldig Udvikling for at komme bort fra disse Forhold vil være, at der ansættes et yderligere Tilsyn, et Amtstilsyn, altsaa en eller to børnesagsuddannede Personer i hvert Amt, som skulde have den Opgave meget jævnligt og uanmeldt at komme rundt omkring paa Hjemmene, som kunde tale i Enrum med Børnene, kunde korrespondere med dem, og som skulde være raadgivende og vejledende med Hensyn til deres Forhold paa Hjemmet og med Hensyn til deres fremtidige Anbringelse.

Jeg synes, denne Kommission viser — man kan vist sige manglende Forstaaelse af, hvorledes Livet leves paa vore mange Børne- og Opdragelseshjem, idet man faar en Følelse af, at dette opfattes som et rent formelt Ophold, og at et saadant Barn i og for sig ikke har nogen Betryggelse, naar der ikke er Tilsyn og Tilsyn og atter Tilsyn til at undersøge og følge dets Forhold. Hvis man vidste, hvorledes Forholdene er i de allerfleste af vore Hjem her i Landet, hvor et godt og kærligt Forstanderpar prøver at være Plejefar og Plejemor for de anbragte Børn, vilde man forstaa, at det er helt ved Siden af, naar man tror, at det er et yderligere Til-